

[Ib Christensen.]

pensionen, omfatter vælgergrupper af en langt større talmæssig orden, end det her er tilfældet, skal jeg lade være usagt. Det er bare en kendsgerning, at man ved en generel overekspansion på det almindelige pensionsområde er kommet i den situation, som retsforbundet gang på gang har forudset, at man, når man skulle bremse op af nødvendige samfundskononomiske grunde, måtte ramme urimelig hårdt, og de ting, det er gået ud over, er bl. a. åndssvageforsorgen og ikke mindst et område som f. eks. statshospitalerne.

Dette er imod vores grundlæggende socialpolitiske opfattelse, idet vi mener, at de sociale ydelser, serviceydelser o. lign. selvfølgelig først og fremmest skal ydes, hvor behovet er, mens man derimod ikke skal ind i en politik, hvor man i stort omfang giver hjælp til folk, der ikke har hjælp behov, for derved får man skattetrykket drevet op i sådanne urimelige højder, at det kan gå ud over den sociale solidaritet, som bør vises de handicappede, og da ikke mindst en i så mange henseender hjælpeløs gruppe, som der her er tale om.

Vi må ikke glemme, at de samlede sociale og sundhedsmæssige udgifter jo udgør 40 pct. af statens budget. Skal der derfor gennemføres effektive besparelser, kan dette område ikke friholdes, men vi ønsker altså, at de besparelser, der skal ske, sker på den måde, at man fjerner de støtteordninger, de tilskud, som ydes, uden at man lægger nogen som helst behovskriterier til grund.

Endelig vil jeg sige, at når dette folketing tidligere i dag har kunnet vedtage at yde 1,9 mia. kr. til arbejdsgiverne, et beløb, som erhvervslivet overhovedet ikke har bedt om, og som det ikke ønsker, så skulle det vel også være muligt at finde bevillingsmæssige forudsætninger for, at de rimelige ønsker, der fra personaleorganisationers side og ikke mindst fra forældrenes side er frembragt med hensyn til åndsvageforsorgen, nyder fremme.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Jeg må sige om debatten, som vi har hørt her i dag, at det jo har været rart at høre, at der var så bred en tilslutning til tankerne om stadig at forbedre forholdene for de

åndssvage i vort samfund. Derom har der været bred enighed, og det har været glædeligt også at få den opfattelse, at det er en udbredt mening, at det vil være hensigtsmæssigt, at vi ofrer tid og kræfter på nu at sikre, at vi får de midler, som vi bevilger til området, udnyttet så hensigtsmæssigt og så effektivt som muligt.

Jeg skal i og for sig ikke give mig til at kommentere hvert enkelt indlæg. Det ville tage alt for lang tid, men jeg vil forsøge at besvare de spørgsmål, der er stillet direkte til mig.

Allerførst vil jeg prøve på at sige lidt om det aktuelle spørgsmål om normeringen og personaleansættelserne i institutionerne, som har været til så megen debat i de seneste måneder. Jeg må først fastslå, at der ikke er tale om nedskæring af noget budget hverken for 1973-74 eller for 1974-75. Der har været tale om at indrette driften således, at det budget, der var lagt, kunne holde, og at det kunne holde, uden at der mangler hensyntagen til, at der har været lønstigninger og anden fordyrelse i årets løb, idet det er indregnet i andre konti i statsbudgettet, nemlig lønreserven. Der har altså ikke været tale om en nedsættelse af noget budget, men kun om en tilpasningsprocedure til det, der én gang var vedtaget. At det så har vist sig, at der ikke har været tilstrækkelig rummelighed i budgettet, er en kendsgerning. Det ligger tilsyneladende noget i, at det har været muligt at øge procenten af besatte stillinger i forhold til de tidligere år. Det skyldes nok, at der har været mere personale til rådighed til dette område, end man har været vant til.

Der er i øvrigt også talt ud fra den tilsyneladende forudsætning, at der ikke er sket nogen udvikling på dette område i de senere år, og siden loven i 1959 blev vedtaget. Jeg kan hertil oplyse f. eks. hvad angår personaleudviklingen inden for åremålet 1960-1973, altså de første 13 år efter, at loven var vedtaget, at personaletallet er steget fra omkring 3.000 i 1960 til 7.000 i 1965, 10.000 i 1970, 10.600 i 1972 og 10.700 i 1973. Det er noget i retning af en firdobling i det nævnte åremål på 13 år. Det er dog en anselig vækst og i og for sig en voldsom udvikling. At man ikke har nået det fulde mål endnu, er vel også en kendsgerning, som vi jo nok alle sammen er enige om.